

Isabel Coixet: “La elaboració d'un guió és el millor”

Escrit per Leonor Sedó. 39ymas / La Independent / Fotografia: ©2015 L. Sedó
dijous, 29 d'octubre de 2015 19:48

Isabel Coixet

Dins del marc del cicle “*Amb ulls de dona*”, la periodista de La Vanguardia, Maricel Chavarria ha entrevistat a la internacional directora de cinema Isabel Coixet.

L'acte organitzat per L'Observatori Cultural de Gènere amb la col·laboració de l'Ateneu Barcelonés, i amb el patrocini de l'Ajuntament de Barcelona i de la Generalitat de Catalunya, ha omplert l'aforament del Saló d'Actes d'un públic ansiós per escoltar les declaracions de la Coixet. **Maria Àngels Cabré**, directora de l'Observatori Cultural de Gènere, ha presentat l'acte.

Isabel Coixet: “La elaboració d'un guió és el millor”

Escrit per Leonor Sedó. 39ymas / La Independent / Fotografia: ©2015 L. Sedó
dijous, 29 d'octubre de 2015 19:48

Maricel Chavarria i Isabel Coixet.

Maricel Echavarria li pregunta per la protagonista de la seva pel·licula "Nadie quiere la noche", Juliette Binoche.

Ens coneixem des de fa 14 anys quan un productor Italià ens va oferir un projecte preciós: una pel·licula que parlava del rodatge de una pel·licula en la qual en el últim dia del rodatge l'actriu principal desapareix de l'estudi. Un cas real que va passar durant la última Guerra Mundial. Suposadament l'actriu pertanyia a la resistència.

Ens vam reunir a Paris i Bicoche i jo ens varen caure molt bé. Quan més entusiasmades estàvem amb el projecte, el productor Italia va desaparèixer.

Com va surgir el projecte de "Nadie quiere la noche"?

El guionista **Miguel Barros**, responsable del guió de "Blackthorn", em va presentar fa cinc anys el guió de "Nadie quiere la noche". El treball està basat en una historia real: la dona de l'explorador **Robert Peary**, descobridor del Pol Nord, que en aquell temps es considerava l'última frontera, vol compartir l'èxit del descobriment amb el seu marit i es trasllada allà.

La protagonista realitza un viatge temerari per llocs inhòspits i el trobar-se amb una dona inuit, Allaka, canvia les seves rígides idees sobre el món, la vida i l'amor. Vaig pensar que era un paper per la Juliette.

La teva fascinació pel cinema comença des de petita?

Quan era petita anava al cinema Texas de Barcelona amb la meua àvia. Jo creia que els personatges de les pel·lícules eren darrera de la pantalla. Un dia em varen deixar entrar a la cabina i vaig veure a un senyor que manipulava uns rotllos. Em va explicar que les imatges anaven a 24 per segon i que quan pasava la llum es movien. No vaig entendre res.

Quan vaig acabar la universitat vaig trobar feina en una agència de publicitat mitjançant una amiga. Vaig entrar com ajudant a prova per tres mesos i després ja m'hi vaig quedar.

I que feies exactament?

Vareig aprendre molt. Per exemple, durant els primers mesos a la agència em van deixar estar en el rodatge d'un anunci amb **John Alcott**, director de fotografia de "2001 – Odisea en el espacio". Era molt gran i quasi cec, però veure com il·luminava va ser una gran lliçó. Possava la cara davant del focus i segons sentia l'escalfor a la cara donava instruccions.

Quan vares voler fer cinema, vas haver de marxar fora, veritat?

No, no, això és una entelequia. La meva primera pel·lícula la vaig fer aquí "Demasiado viejo para morir joven". Va ser el 1988, amb **Carme Elías** i **Emma Suárez**. La pel·lícula va ésser un fracàs.

El que vaig fer va ser molta publicitat a diferents llocs del món. Vaig escriure el guió de "Cosas que nunca te dije" a EE UU. No vaig trobar diners enlloc per realitzar la pel·lícula i, finalment, la vaig fer amb els diners que havia guanyat fent publicitat.

Ningú s'havia interessat pel guió, però en estrenar-se la pel·lícula, aleshores em varen començar a trucar.

"Aprendiendo a conducir", té alguna cosa autobiogràfica? Vas aprendre a conduir quan et vares separar del pare de la teva filla?

El guió d'aquesta pel·lícula m'el va passar la **Patricia Clarkson**, que havia comprat els drets. És un relat de deu pàgines de

Katha Pollitt

publicat en el The New Yorker, que explica la història d'una dona d'uns cinquanta anys que decideix aprendre a conduir després de separarse. Són anècdotes molt senzilles. I, aprenent a conduir, la seva vida torna a tenir sentit.

Varem anar amb aquesta història a moltes productores però totes volien canviar alguna cosa, que si la protagonista en lloc de tenir cinquanta anys en podria tenir trenta, que per què no s'incloïa una tòrrida història d'amor...

Finalment, fa tres anys, varen trobar a uns productors peruans que mai s'havien dedicat al cinema però que varen decidir invertir en aquesta pel·lícula.

Parlant d'actrius, és veritat que va arribar un moment que no podies més amb la Patricia Clarkson per la seva obsessió amb les arrugues del seu coll?

Les actrius tenen una pressió terrible. Patricia és molt atractiva i vol sortir a la pantalla sense arrugues. Durant algunes seqüències inclús volia canviar les llums de lloc i, encara que varem tenir molta cura filmant-la, algunes vegades t'hi havies d'enfadar.

Juliette Binoche és de una bellesa abrumadora i molt intel·ligent. L'afany de perfecció les mata. Realitzen sacrificis constants, quasi no mengen...

A Hollywood hi ha molt poques actrius de més de cinquanta anys que treballent regularment com la **Meryl Streep** o la **Julianne Moore**, potser perquè diuen sí a tot? Meryl ha protagonitzat 90 pel·lícules i només en una d'elles va ser dirigida per una dona.

La plaga més gran que existeix són els agents de venda internacionals. Són els intermediaris que cada vegada ténen més poder. Em varen passar un llistat d'actrius classificades segons el seu valor en el mercat internacional. Així que aquests agents es pregunten, per exemple, quan pagarà Rússia per **Patricia Arquette**?

No puc deixar de preguntar-te per la política a Espanya i a Catalunya.

Jo sóc dels catalans que els hi fa molta mandra la independència. No és pràctic. Tinc un gran respecte per la política i veig que hi ha gent que es posen a fer-ne amb una irresponsabilitat total.

Tenint en compte que sóc una frívola, no sé... em diuen que Antonio Baños de la CUP ve d'una banda de rock, em venen al cap les lectures d'estiu de la Inés Arrimadas de Ciudadanos..., em pregunto quina formació té la presidenta del Parlament de Catalunya..., la setmana passada tornant amb la meua filla a Barcelona des de Madrid en l'últim AVE, cap a les 12:00 de la nit, estàvem a la cua dels taxis i plovia. Algú ens va empenyer per colar-se davant de nosaltres i agafar el taxi primer. El personatge era **Juan Carlos Monedero** de Podemos... No anem bé. Crec que el que necessitem són bons gestors.

Un altre tema: És en el procés de creació quan desapareixes?

Sí, ho faig. L'elaboració d'un guió és el millor. Tinc quatre guions que no s'han fet ni crec que es puguin fer. He perdut la confiança, l'esforç per portar a terme un projecte és enorme i també depen de l'atzar.

Parla'm de com ets.

Una persona que ha estat molt mal interpretada, molt honesta, amb sentit de l'humor que també s'ha mal interpretat, molt apassionada i obsessiva amb la feina.

Isabel Coixet: “La elaboració d'un guió és el millor”

Escrit per Leonor Sedó. 39ymas / La Independent / Fotografia: ©2015 L. Sedó
dijous, 29 d'octubre de 2015 19:48

[Isabel Coixet](#) és una de les directors més importants del cinema independentista. Ha treballat amb grans estrelles com [Brad Pitt](#), [George Clooney](#), [Patsy Clarkson](#) i [Ben Kingsley](#). El seu últim treball és [The Way, Way Back](#), una comèdia sobre un camp d'èstiu.